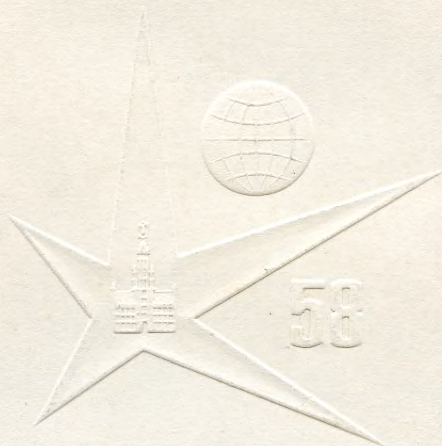

Het Thema der Wereldtentoonstelling 1958

Het Thema der Wereldtentoonstelling 1958

«Balans der wereld voor een humaner wereld»

Exposé gegeven door de heer Ch. Everarts de Velp, Secretaris-Generaal, tijdens de tweedaagse conferentie der Commissarissen-Generaal te Brussel op 11 en 12 April 1956.

COMMISSARIAAT-GENERAAL DER REGERING
VAN DE ALGEMENE WERELDTENTOONSTELLING
TE BRUSSEL 1958

58

Het grote aantal vervoermiddelen, evenals hun snelheid hebben afstanden doen inkrimpen en volken nader tot elkander gebracht. In verscheidene landen kwamen hele massa's aan een hogere levensstandaard toe, dank zij de steeds talrijker wordende energiebronnen, waarover een voortdurend evoluerende techniek beschikt.

In de toekomst zullen deze zelfde factoren de materiële mogelijkheden van het mensdom nog verhogen.

Individuen en volken moeten zich bewust worden van hun gemeenschappelijke lotsbestemming. Wereld-coöperatie wordt thans een plicht. Het is onmogelijk geworden zich de toekomst nog in te denken vanuit het locale of nationale oogpunt. Een onderlinge, degelijke en positieve verstandhouding tussen alle volken is, voor het behoud van de vrede, noodzakelijk geworden. Deze verstandhouding is slechts mogelijk als de enkelingen zelf elkander beter kennen en begrijpen.

De Algemene Wereldtentoonstelling te Brussel 1958 wil aan alle volken van om het even welk ras, de gelegenheid bieden, zich bewust te worden van deze problemen.

Met dit thema dat alle manifestaties zal beheersen wil zij haar invloed op onze tijd, in de diepte uitoefenen.

Wij hebben het nodig geoordeeld en onontbeerlijk, het thema dat in onze ogen het belangrijkste aspect is van de ontmoeting in 1958, beter te doen kennen. Deze brochure beantwoordt aan deze noodzaak. Met deze uitgave richten wij ons tot allen die geroepen zijn deel te nemen aan de opbouw van « Brussel 1958 ». Zij zal — zo hopen wij toch — aan hun bedrijvigheden een gemeenschappelijke oriëntatie geven. Met deze publicatie richten wij ons ook tot allen die, over twee jaar, onze Tentoonstelling ontdekkend, haar geest willen begrijpen en haar oproep beantwoorden.

Baron Moens de Fernig

Commissaris-Generaal der Regering

LATEN wij deze uiteenzetting aanvangen met de, alles wel beschouwd essentiële vraag van Maarschalk Foch : « De quoi s'agit-il ? »

« Waarover het gaat ? ». Wel, over een tentoonstelling. Een tentoonstelling waarvan wij een schitterend, groots en nuttig œuvre willen maken.

Schitterend, groots ? Inderdaad, doch het is niet enkel een gigantisch feest dat wij de wereld willen aanbieden en nog minder een jaarbeurs.

Nuttig ? Zeker, doch nuttig voor wat en voor wie ? En, op welke wijze ?

Op deze vragen kunnen wij een hele reeks antwoorden geven, die echter niets anders zouden zijn dan holle frasen, een brillante doch goedkope fraseologie welke een traditie is geworden in vele verenigingen, op vergaderingen en conferenties die geen ander doel hebben dan het prestige van de ene, de reislust van de andere te vleien en te verantwoorden.

Dit is zeker niet het geval met de Algemene Wereldtentoonstelling 1958 te Brussel.

In een tijd waarin de agenda der internationale ontmoetingen werkelijk overladen is, hebben wij niet het recht, landen en instellingen uit te nodigen op een manifestatie die niet zou beantwoorden aan een welbepaalde, dringende en dwingende noodzakelijkheid.

Door het initiatief te nemen, deze ontmoeting in 1958 te organiseren en door haar — wij geven het toe — een moeilijk, veeleisend doch heerlijk thema mee te geven, streeft België, dit land van materiële uitwisselingen en spirituele confrontaties tussen volken en beschavingen, geen ander doel na dan het dienen van de mens, hem te helpen zijn eigen tijd beter te begrijpen waardoor hij de eisen van deze tijd volledig zal kunnen aanvaarden.

thema en doel

« Brussel 1958 » eist niet de eer op de eerste wereldtentoonstelling te zijn die gebaseerd is op een thema.

In de reeds honderdjarige geschiedenis van deze grote internationale ontmoetingen, vanaf de eerste — in het Crystal Palace te Londen in 1851 — tot de laatste, deze van New-York in 1939, heeft iedere wereldtentoonstelling, bewust en doorgaans op brillante wijze, getuigenis afgelegd van een bepaald tijdperk.

De verlichte geesten die haar organiseerden brachten met ieder van deze tentoonstellingen, een synoptisch overzicht van hun tijd. Deze traditie zijn de adelbrieven van wereldtentoonstellingen ; zij gaf deze laatste het prestige der onbaatzuchtigheid en het belangeloze streven welke op het werk van mensen de stempel slaat van een onloochenbare grootheid.

Onloochenbaar, want deze traditie eist van hen die haar willen voortzetten dat zij onvoorwaardelijk trouw blijven aan haar geest.

Geen gemakkelijke taak die wij willen volbrengen.

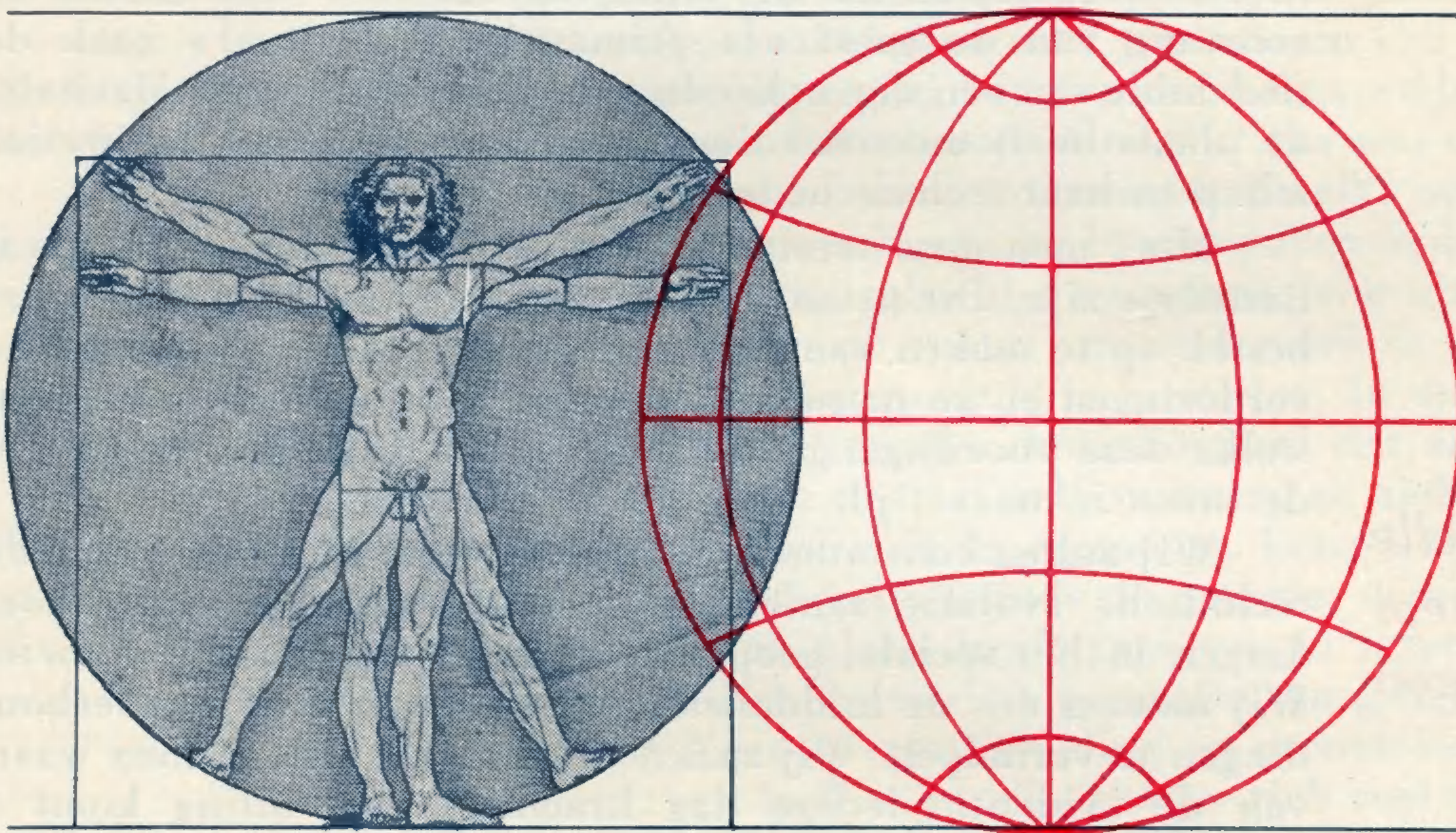
Getuigenis afleggen van zijn tijd — hij mag dan nog zo banaal zijn — is steeds moeilijk. Deze tijd die wij thans beleven is echter zonder twijfel, een der verbazendste, der meest paradoxale, en het moeilijkst te begrijpen in de geschiedenis van het mensdom. Deze tijd kent geen andere dan onsamenhangende problemen ; de oplossingen van vandaag zijn morgen reeds voorbijgestreefd ; de waarheid van gisteren kan overmorgen dode letter zijn.

De mens leeft in een wereld die hij meer dan eens geneigd is dwaas te vinden.

Is dit een reden om thans, alle geestelijke inspanning te laten waren ? Het zou integendeel onaanvaardbaar zijn niet alle pogingen, alle inspanningen aan te wenden opdat in deze tijd, — geheel de prooi van het genie die hem bezielt — het verstand het laatste woord zou hebben.

Men moet de ontmoeting te Brussel 1958 zien in dit perspectief.

Onbaatzuchtige onderneming, ligt zij in de traditie der grote tentoonstellingen. Zij luidt echter een vernieuwing in, in dien zin dat zij, door het thema dat haar werd meegegeven, een antwoord wil brengen op de beangstigende vragen : welke is de plaats en wat is de toekomst van de mens in de moderne wereld ? Zij neemt hierdoor een zware taak op, welke geen ogenblik van zwakheid duldt en waardoor zij de dringende eisen die het zoeken naar de waarheid insluit, aanvaardt.

De inhoud van het thema is bekend. Wij willen de balans opmaken van iedere branche der menselijke activiteit. Wij willen de volken helpen door een dynamisch en duidelijk bewustzijn van hun plichten, deze wereld een menselijk aanschijn te geven. Wij willen tenslotte op een realistische en concrete wijze, de middelen voorstellen om dit doel te bereiken.

Wij zullen hier eerst en vooral de redenen die dit thema rechtvaardigen en het een zo dringend karakter geven in het licht stellen. Daarna zullen wij aantonen op welke wijze in de verscheidene afdelingen, dit thema kan voorgesteld worden, geïnterpreteerd door een ieder volgens het eigen genie en de eigen problemen.

De evolutie van onze wereld geeft, zoals wij hierboven vermeldden, het dringend karakter aan het thema der Wereldtentoonstellling 1958 te Brussel.

het essentiële probleem

Wij zullen thans deze evolutie bondig schetsen en haar summier ontleden. Dit onderzoek zal ons toelaten, bij middel van deductiën, het essentiële probleem dat zich thans stelt aan het wereld-geweten, te definiëren en daarenboven aan te tonen hoe onze Tentoonstelling, dank zij de hulp der vreemde landen die hun deelneming toezegden, voor dit probleem een oplossing, door iedereen aanvaardbaar, kan voorstellen.

Het is buiten kijf dat ons tijdperk in het teken staat van de wetenschappelijke en technische vooruitgang. Wij geloven niet te overdrijven als wij schrijven dat voor veel landen de voorrang van de geest « la primauté du spirituel » zoals de titel luidt van een der bekendste werken van Jacques Maritain, de plaats heeft moeten ruimen voor de « voorrang der wetenschap en haar technische toepassingen ».

Moet men deze toestand betreuren ? Het zou in elk geval nutteloos zijn. Dit neemt echter niet weg dat het nodig is het bestek op te maken van deze wetenschappelijke en technische vorderingen en zo nauwkeurig mogelijk de invloed te bepalen welke deze vooruitgang uitoefent op het dagelijkse leven van de mens in onze tijd.

Te snelle evolutie schept wanverhoudingen

Wij zullen constateren dat op dit ogenblik deze versnelde technische evolutie aanleiding geeft tot ernstige wanverhoudingen in het sociale, geopolitieke en psychologische domein. Wij moeten dus de middelen zoeken om aan deze wanverhoudingen te verhelpen. Wij zullen tot een conclusie komen waarvan de evidentie iedere dag krachtiger tot uiting komt : wij moeten ons denken instellen op de moderne wereld, in functie van de mens, essentiële kern van rassen, beschavingen en genieën.

Een — zelfs bondig — onderzoek naar de terugslag gedurende de jongste vijftig jaar die wetenschappelijke en technische ontdekkingen en uitvindingen hebben gehad op het gedrag van volken en mensen, laat toe een tweeledig besluit te trekken :

— de afzondering van volken welke vroeger wel eens opgeld deed als politieke doctrine, is vandaag gewoon ondenkbaar geworden.

— de eenzaamheid van de mens in de wereld wordt op paradoxale manier steeds groter naarmate de techniek welke hem logisch de mogelijkheid biedt, met zijn naaste nauwe en vruchtbare contacten op te nemen, zich verder ontwikkelt.

Wij weten het « de afzondering van volken is een begrip dat door de huidige feiten onherroepelijk veroordeeld wordt. Willens, nillens moeten de naties toegeven dat de meest realistische politiek deze is, welke op het einde der vorige eeuw nog, de meest dwaze leek en door Waddington met minachting beoordeeld werd als « politiek à la Jules Verne ».

De huidige toestand heeft, als wij ons zo mogen uitdrukken, een « materiële toenadering » tussen de volken teweeggebracht en dwingt hen zich aan te passen aan de fundamentele maatstaven van onze tijd waarin de afzondering als dwaasheid aan het licht treedt.

Welke zijn de oorzaken van deze diepgaande wijzigingen in de wereld ? Essentieel : de vooruitgang der wetenschap, de buitengewone ontwikkeling der informatie-middelen en de steeds sneller wordende en opgevoerde vervoermiddelen.

Vooruitgang der wetenschap...

De vooruitgang der wetenschap? Zonder een gedetailleerde ontleding te willen maken kan men constateren dat de uitlopers van deze vooruitgang in het domein der toenadering tussen de volkeren, niet het monopolium zijn van een of andere natie en dat in de run naar de vooruitgang, welke een tot het uiterste opgevoerde specialisatie in de verschillende disciplines meebrengt, een steeds uitgebreider en permanente uitwisseling van inlichtingen tussen de centra van onderzoek in de gehele wereld, een essentiële voorwaarde is geworden. In onze tijd is de wetenschap internationaal : het materieel dat ze in haar ontwikkeling gebruikt, de taal zelf waarvan ze zich bedient, behoort aan geen enkel volk in eigendom. Eenzelfde evolutie in het economische domein : sinds de energie, vervoerd over duizenden kilometers, plaats heeft genomen in internationale uitwisselingen werd de industriële geografie van gehele werelddelen gewijzigd : een nieuwe bedeling op economisch gebied doet zich voor ; een bedeling welke zonder zich veel te bekommeren om grenzen, beter aan de imperatieven der logica beantwoordt dan aan deze van nationalismen. Ook in het domein der productie is dit phaenomeen waar te nemen : slechts de industrieën die bekwaam zijn op vol rendement en op grote schaal te produceren, beantwoorden aan hun tijd.

...van het vervoer...

De toenadering tussen de volkeren, als gevolg van de versnelling der vervoermiddelen komt nog duidelijker tot uiting. Sedert spoorweg, vliegtuig en schip de wedstrijd om de snelheid hebben aangegaan wordt de werkelijke afstand van de ene plaats naar de andere niet meer in kilometers berekend doch wel in eenheden van tijd. Dank zij het vliegtuig ligt Brussel thans veel dichter bij Tokio dan een eeuw geleden, bvb. Parijs.

...en der techniek van de berichtgeving

Ook het perfectionneren van de techniek der informatie heeft er, op determinerende wijze, toe bijgedragen de afzondering van volken in de war te gooien. De grote reportages in de pers laten ons toe, in een minimum van tijd een gedetailleerde kennis op te doen der talrijke evenementen welke het leven van onze wereld uitmaken.

De radio dringt alle kringen binnen. De televisie welke een direct contact legt tussen de menigte en de gebeurtenissen vaagt tijd en afstand weg ; de techniek van de grote enquêtes

der publieke opinie tenslotte levert ons met een minieme marge voor vergissingen, nauwkeurige aanduidingen over het gedrag van volken in alle landen, ten overstaan van een of ander bepaald probleem.

De verstrekkende gevolgen van het geheel van de vooruitgang zijn zelfs niet bij benadering te bepalen. Nochtans kan men nu reeds constateren dat deze vooruitgang die deze wereld doet inkrimpen, daarom nog geen spirituele toenadering tussen de volken heeft meegebracht.

De mens vereenzaamt

De eenzaamheid van de mens is waarschijnlijk nooit groter geweest. Het komt ons voor dat de mens, de snelheid der eigen uitvindingen niet kan bijhouden en geen tijd meer heeft zich de actiemiddelen waarover hij beschikt, ten nutte te maken om zijn naaste beter te leren begrijpen.

Wij hebben er de tijd niet voor !

Een vreemde bekentenis, inderdaad.

Denk er een ogenblik aan dat gedurende duizenden jaren het mensdom aangewezen was op de spierkracht van mens en dier. Dan, in nog geen honderd jaar tijd vermenigvuldigden zich de ontdekkingen der energiebronnen : stoom, electriciteit, kernenergie. Deze ontwikkeling liet de mens toe meer en beter te produceren in een kortere werktijd en met minder physische krachtverspilling.

Deze ontwikkeling zal nog sneller verlopen met het invoeren van de « automation ».

In de electronische fabriek der toekomst zal de tussenkomst van de mens in het proces der productie zo goed als uitgeschakeld zijn.

Wanneer men een ogenblik de niet te berekenen terugslag van deze ontdekkingen wil overwegen, moet men het vooruitzicht aannemen van het mensdom dat niet meer zou werken om zichzelf te overleven doch enkel om een evenwichtig en menswaardig bestaan te genieten.

En dan nog zal de mens op oordeelkundige wijze gebruik moeten maken van de vrije tijd die een verkorte arbeidsduur, verkregen door de wetenschappelijke en technische vooruitgang, hem laat.

Wij zijn daar, laat het ons eerlijk bekennen, op verre na, niet aan toe.

Naarmate wij de materiële vooruitgang die ons moet toelaten het werk te verlichten en onze vrije tijd te verlengen, opvoeren, verhogen wij ook de snelheid van het proces der wetenschappelijke ontdekkingen en hun technische toepassingen.

Meer nog, de specialisatie wordt tot het uiterste gedreven : de geleerde, de zakenman, de technicus zien zich verplicht al de tijd waarover zij beschikken aan hun respectieve bezig-

heden te wijden. Wij leven allen in een goed afgesloten renbaan.

In deze tijd waarin het alleen nog aankomt op productiviteit, zou het goed zijn dat de mensen opnieuw leren hun « tijd te verliezen » met verstand. Wat gebeurt er nu als wij bij een vluchtige halte in dit jachtige leven, een ogenblik nadenken.

Angst grijpt hem aan...

Uit onze overwegingen zullen wij tot het besluit komen dat de mensheid nog nooit haar eigen lot zo in handen had als thans. En terzelfder tijd voelen wij een zekere angst.

Deze angst is trouwens volledig gerechtvaardigd. Hoe zouden wij deze vrees kunnen verdrijven als wij weten dat op dit ogenblik een milliard vijfhonderd millioen mensen, op de twee milliard vijfhonderd millioen zielen die de aarde bevolken, ondervoed zijn, dan dat het productie-potentieel waarover wij beschikken, voldoende is om aan heel wat grotere behoeften te voldoen. Hoe zouden wij niet door een zekere duizeligheid worden aangegrepen, als wij constateren dat de wetenschappelijke ontdekkingen in de strijd tegen de dood, er toe bijdragen om binnen de twintig jaar, het cijfer der wereldbevolking tot drie milliard vijfhonderd millioen op te voeren, mensen die allen moeten worden gevoed.

Hoe zouden wij geen onrust gevoelen als wij er aan denken dat, verantwoordelijk voor ons tijdperk, wij geen tijd meer vinden ons op de hoogte te houden van de grote vraagstukken van het ogenblik, en dat, buiten de problemen die alleen onze eigen specialiteit aanbelangen, het hele mensdom ons geen belang meer inboezemt.

Nicolaas Berdiaeff omschrijft dit duidelijk waar hij zegt : « De grote overwinningen van de mens in de wetenschap zijn de voornaamste bron van *ontmenselijking* van het leven van de mens geworden. De mens beheerst nog niet de machine die hij heeft uitgevonden.»

Dit is de kern van de paradox van onze tijd : wij bezitten alle sleutels der kennis van de wereld en de mensen en desondanks voltrekt zich alles alsof wij ons niet bij machte gevoelen ze te gebruiken.

Tijdgenoten van de « automation » en de kernenergie, getuigen van bijna dagelijkse, wetenschappelijke overwinningen, beschikkend over een potentieel aan vrije tijd welke vijftig jaar geleden ondenkbaar was, beschikkend over instrumenten voor navorsing en een geperfectionneerde cultuur ; ondanks dit alles en waarschijnlijk door dit alles kunnen wij ons niet ontdoen van een werkelijke vrees.

Wij zijn in geweten overtuigd dat, door het feit zelf dat wij op het hoogtepunt van onze materiële macht zijn gekomen, niet meer zijn wat Protagoras wilde : « naar maatstaf der dingen ».

in dienst van de mens...

Wij weten dat alle beschavingen tot verdwijnen gedoemd zijn en dat een vreemde paradox in de geschiedenis wil dat zij vooral kwetsbaar zijn op het ogenblik dat zij hun voltooiing naderen.

Er is nochtans een uitweg : het vertrouwen in het feit dat millioenen mensen de crisis van de moderne wereld diep aanvoelen en de hoop koesteren de overheersende factoren in de evolutie van de wereld duidelijk te kunnen omlijnen waaruit een nieuw humanisme kan worden gecreëerd, aangepast aan de werkelijkheid en de eisen van onze tijd.

De Algemene Wereldtentoonstelling 1958 wil hierin de weg aantonen. Men mag natuurlijk niet verwachten dat deze onderneming zo maar ineens alle problemen oplost, gesteld aan het geweten der mensen van deze tijd. Dit is trouwens haar doel niet.

Haar essentiële doel is op suggestieve wijze de mogelijkheden aanduiden die tot een oplossing leiden. Door van de deelnemende volken te vragen aan te tonen wat zij *zijn* — en niet wat zij *doen* — wil de Tentoonstelling hen helpen, onder vorm van een vredelievende, gezonde wedijver, de methodes uiteen te zetten die zij voorstellen om de moderne wereld opnieuw te « humaniseren »; daarenboven wil zij aan de menigten die haar bezoeken een frappant beeld brengen van deze wereld, haar verscheidenheid, haar toekomst, de gevaren die haar beloeren, en deze massa's tot een gemeenschappelijk en dynamisch bewust-zijn brengen van de onderlinge afhankelijkheid der volken en de dringende noodzaak van breed opgevatte uitwisselingen, zo materiële als spirituele. « Brussel 1958 » wil een volledige balans van de moderne wereld voorleggen; het wil de positieve elementen uit deze balans vrijmaken en de grote stromingen die thans het mensdom leiden, in het licht stellen. Op basis van deze synthese wil het aan de menselijke activiteiten een nieuwe oriëntatie geven.

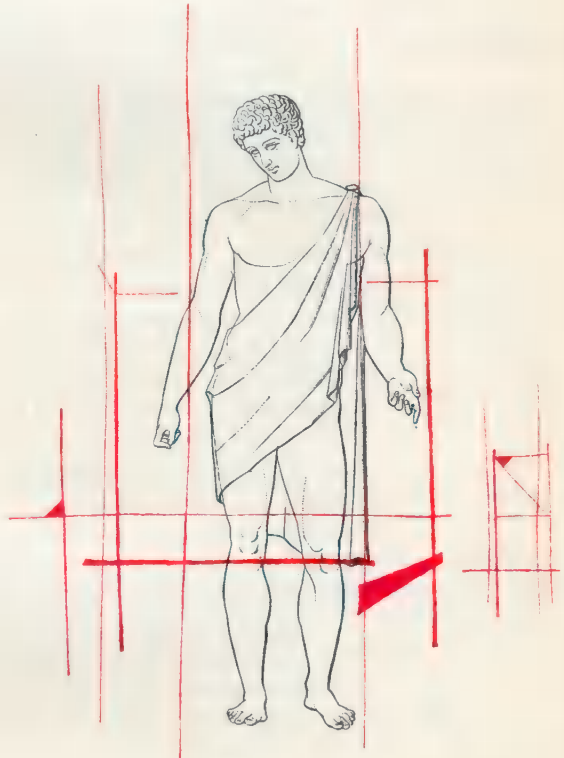
Deze vergadering van volken uit alle werelddelen moet dan ook getuigenis afleggen van een grote oprechtheid. Dit is een essentiële voorwaarde voor haar succes.

Wij zullen deze oprechtheid slechts bereiken voor zover wij erin slagen tijdens het concipiëren der respectieve afdelingen, onze bezorgdheid — om niet te zeggen passie — voor het humane, voorrang te geven op om het even welke andere overweging.

Wij vragen hier niet afstand te doen van de eigen rijkdommen die trouwens onze persoonlijkheid uitmaken — wel integendeel. Wij vragen aan te tonen op welke wijze deze rijkdommen bijdragen om aan al deze volken de onvervangbare kwaliteit toe te kennen van leden der menselijke familie.

Tijdens lange luchtreizen doen wij tussenlandingen — Orly, Gander, Kaïro, Maya-Maya, — waar mensen van alle rassen elkaar ontmoeten. De uiterlijke verschillen vallen het eerst op : hun huidskleur, hun manier van kleden, hun taal. Doch, over alle verschillen heen zal men bij nauwer contact aanvoelen dat tussen al deze mensen, komende uit de vier windstreken, een weinig uitgesproken maar evidente band ligt, iets dat allen delen, welke ook hun ras weze, en moeilijk onder woorden is te brengen.

De vreugde, de weemoed of de angst die wij lezen in de ogen van de Europeaan of de Aziaat, vinden wij terug in deze van de Amerikaan of de Afrikaan. Op dat ogenblik hebben wij duidelijk begrepen dat onze lotsbestemming dezelfde is, dat leven en dood de gehele mensheid omvat. In deze geest moeten de verschillende afdelingen der Wereldtentoonstelling georganiseerd worden.

toepassing van het thema

Hoe kunnen wij het thema der Wereldtentoonstelling een practische toepassing geven in de verscheidene afdelingen ? Wij beperken ons hier tot enkele suggesties.

Wij zouden dit thema eenvoudig verraden zo wij in onze afdelingen slechts producten uitstallen, de wetenschappelijke en technische aanwinsten van ieder land, doch uit hun menselijk verband gerukt.

Dat men zich niet vergisse : de bezoekers van de Tentoonstelling 1958 zoeken meer dan een droge opsomming van onze realisaties ; zij willen vóór alles weten welke invloed deze realisaties in ieder land uitoefenen in het domein der lotsverbetering van de mens.

Zo zou het volkomen nutteloos zijn de meest efficiënte werktuigmachines ten toon te stellen, het wonderbaarste electrische brein, of de meest geperfectionneerde atoomreactor, zo, terzelfder tijd niet duidelijk aangetoond wordt welke idee op het humanitaire vlak, bij de uitvinder voorzat en de voortbrenger tot de productie aanzette, evenals de invloed die deze realisaties uitoefenen op het dagelijkse leven van de mens.

Drie voorwaarden

Hiervan uitgaande moeten wij, zo wij althans het thema — elkander beter leren kennen en begrijpen — volledig willen toepassen, voor alle afdelingen drie geheel verschillende factoren in aanmerking nemen.

Primo : wij moeten op suggestieve wijze een overzicht brengen van het geografische, klimatologische, historische en economische complex in dewelke ieder van onze volken evolueren en welke determinerend zijn voor hun gedragingen. Terzelfder tijd moeten wij de menselijke problemen in reliëf stellen welke zich in functie van dit complex opwerpen.

Een typisch voorbeeld van deze toepassing vinden wij in de Afdeling van Nederland, waar onze Noorderburen besloten hebben hun gehele inzending te stellen in het teken van het water. Het water als vijand waartegen zij reeds eeuwen vechten. Het water als vriend die hen sinds eeuwen helpt te leven.

Secundo : wij moeten vervolgens de methodes voorstellen welke wij aanwenden om de problemen aan ieder van onze volken gesteld, op te lossen en eveneens de rechtstreekse en onrechtstreekse invloeden omschrijven die deze methodes uitoefenen op onze levensvoorwaarden.

In het bestek van deze uiteenzetting is het niet mogelijk de determinerende rol welke grote wetenschappelijke en technische aanwinsten spelen — of werkelijk zouden kunnen spelen — in de vooruitgang van het mensdom, te ontleden. Citeren wij een enkel voorbeeld : de electronica. Het komt er op aan niet enkel de principes en de huidige of toekomstige toepassin-

gen voor te stellen doch eveneens aan te tonen hoe deze nieuwe techniek zal bijdragen de arbeid te verlichten en logischer wijze de vrije tijd van de arbeider zal verhogen.

Tertio : het is volstrekt noodzakelijk dat iedere deelnemer, in zijn afdeling, enerzijds alles wat hij de wereld in om het even welk domein waarin hij zijn bedrijvigheid uitoefent kan aanbieden, in reliëf stelt, anderzijds aanduidt wat hij zelf van de rest van de wereld verwacht.

Het is o.i. mogelijk, deze wil tot uitwisseling — niet enkel materiële maar ook toeristische of artistieke uitwisselingen — op concrete wijze voor te stellen, de nadruk leggend op het feit dat deze wil de resultante is van een reeks noodzaken waaraan geen enkel volk in de moderne wereld kan ontsnappen.

Daarenboven willen wij eveneens de nadruk leggen op het feit dat de inzendingen in het kader der collectiviteiten, representatief voor de menselijke activiteiten in iedere sector, een rationele en harmonische ontwikkeling van het thema toelaten.

De menigten die onze Tentoonstelling, waaraan ieder deelnemer het beste van zichzelf heeft gegeven, zullen doorlopen, deze menigten die wij, in 1958, te Brussel uitnodigen, zullen van paleis tot paleis, de volken in hun intimiteit ontdekken.

De mens op het keerpunt der geschiedenis

Zij zullen de mooiste reis rond de wereld maken die men zich kan indenken en zij zullen zich een juist denkbeeld kunnen vormen van de toestand van de mens op een keerpunt der geschiedenis : het midden der twintigste eeuw, onze veeleisende, onze vreesaanjagende, onze grootse eigen tijd.

Bekeken in het licht van het thema der Wereldtentoonstelling, zullen de Internationale Afdelingen der Schone Kunsten en der wetenschappen een belangrijk aandeel hebben. Het zou ons te ver leiden hierover uit te weiden. Moge het hier volstaan met de bevestiging dat deze afdelingen, deze confrontaties de hoogste uitdrukking zijn van het ideaal dat wij ons hebben voorgesteld.

Wij willen hier ook de aandacht vestigen op de talrijke internationale congressen die in 1958 te Brussel zullen worden gehouden.

Baron Moens de Fernig, Commissaris-Generaal der Regering heeft de wens uitgedrukt dat ieder congres tenminste één zitting zou wijden aan de specifiek menselijke problemen die zich in hun respectieve domein stellen en er een algemeen verslag zou van opmaken.

Iedere activiteit — van nature uit menselijk — heeft uiteraard een invloed op het sociale plan. Weinigen zijn zich bewust van deze invloed, van deze rol van onze activiteiten in

het sociale domein. Daarenboven laat het rhythme van het moderne leven, dat wij onszelf hebben opgelegd, niet toe dat wij er de omvang van kennen. Zo de Wereldtentoonstelling 1958 er in slaagt in een bij uitstek daarvoor geschikte sfeer, alle congressisten van om het even welke nationaliteit samen te doen nadenken over de verantwoordelijkheden die zij door hun functie zelf dragen, zal zij volledig haar doel hebben bereikt : de mens te dienen.

Het spreekt vanzelf — een vergissing is hier uitgesloten — dat het algemeen verslag van de gedachtenwisselingen en discussies dat elk congres in haar eigen actie-sfeer zal wijden aan de problemen van het mensdom, een buitengewoon rijke en verscheiden summa zal worden waarnaar al onze tijdgenoten die hun tijd willen begrijpen, zullen grijpen.

Laat ik, tot besluit, een tekst citeren van Antoine de Saint-Exupéry, welke op prachtige en bewonderenswaardige wijze uiting geeft aan het ideaal dat de Algemene Wereldtentoonstelling 1958 zou willen voorstellen aan alle mensen van goede wil :

« Zo de eerbied voor de mens ontstaat in het hart der mensen, zullen de mensen er toe komen op hun beurt het sociale, politieke, economische systeem te vestigen dat deze eerbied bevestigt en bestendigt.»

In het hart der mensen... Waarschijnlijk is het in deze enkele woorden dat de sleutel ligt van het succes der onderneming die wij allen samen zullen opbouwen. Zo wij allen, in het diepst van ons hart, oprecht geloven dat dank zij onze respectieve bijdragen, de ontmoeting in 1958 een determinerende invloed zal uitoefenen op de evolutie van onze tijd, zal de Wereldtentoonstelling in 1958 een datum worden in de geschiedenis. Gedurende zeven maand wordt zij het « hoge hof » der spirituele uitwisselingen waar de mensen zullen leren elkander beter te kennen en allen samen de problemen van het ogenblik te herzien volgens de criteria van een hiërarchie der waarden die door iedereen kunnen worden aanvaard.

Zo zal zij, op bescheiden doch doeltreffende wijze de mens dienen en lang nadat haar poorten gesloten zijn, voortgaan hem te dienen door de kennis die zij allen heeft bijgebracht en de impulsie die zij heeft medegedeeld.

B3 - CG - 6.5 - 1 - 10

UITGEGEVEN DOOR DE DIRECTIE DER « PUBLIC RELATIONS »

FP/EB/205

ALGEMENE WERELDTENTOONSTELLING TE BRUSSEL 1958

COMMISSARIAAT GENERAAL DER REGERING

BRUSSEL, 19 Juli 1956
PUTTERIJ, 28

Mijnheer de Burgemeester,

Baron Moens de Fernig heeft reeds herhaaldelijk de wens geuit dat geheel de Belgische bevolking al haar krachten zou inspannen om zich een houding eigen te maken er toe strekkend de vreemde bezoekers in 1958 ervan te overtuigen dat ons volk, door zijn dagelijkse bezigheden en zijn streven verlangt bij te dragen tot het scheppen van een werkelijk humane wereld.

Het spreekt vanzelf dat, indien wij dit doel wensen te bereiken, ook beroep dient gedaan op de bewoners van uw gemeente. Wij stellen het inderdaad ten zeerste op prijs dat zij zouden deelnemen aan de verschillende campagnes die worden op touw gezet om onze bezoekers een ontvangst voor te bereiden, welke bij hen een onvergetelijke indruk zal achterlaten. Kan dit worden verwezenlijkt, dan zal België, zowel op moreel als materieel gebied, ook na 1958, de vrucht er van kunnen genieten.

Wij verzoeken U inliggend een brochure te willen vinden met als titel : "Het Thema der Tentoonstelling 1958". De Heer Everarts de Velp, Secretaris-Generaal der Tentoonstelling, ontwikkelt in deze brochure de humanistische opvattingen waaraan de promotors van deze grootse gebeurtenis zich inspireren.

Gelieve te aanvaarden, Mijnheer de Burgemeester, de betuiging van onze bijzondere hoogachting.

De Persattaché,

F. Piot

Fernand Piot.

Bijlage.

TEL. 12.17.30 TELEGRAMADRES : "ACHTENVIJFTIG" - BRUSSEL